

ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘದ ಕೆಲವು ವಿಶಾಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು

ರಾಜಕೀಯ ಗುರಿಗಳ ಆಯ್ಕೆ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿಯನ್ನು ಸದಾ ಕಾಡುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ. ವನುಷ್ಯ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಾಣಿ. ಅವನು ಶೂನ್ಯದಲ್ಲಿ ಬದುಕು ಸಾಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ರಾಜಕೀಯ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಕಾರ್ಮಿಕ ವನುಷ್ಯನೂ ಸಹ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಾಮಾಜಿಕ ರಾಜಕೀಯ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ರಾಜಕೀಯದಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟನಾಗಿದ್ದರೂ ರಾಜಕೀಯ ಅವನ ನಿರ್ದಿಷ್ಟಿಯನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕಂಡುಕಾಣದ ಹಲವು ಪಾಶಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಬಂಧಿಸುತ್ತದೆ.

ಅವನ ಸಂಬಳ ಭತ್ಯೆ ಎಷ್ಟಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಅವನ ಸಂಘ, ಅವನ ಆಡಳಿತ ವರ್ಗ ಕೂಡಿ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವನ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತ ವರ್ಗ ನೀಡುವ ಹಣದಿಂದ ಅವನು ಏನೇನನ್ನು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರ ಪಾಲಿಸುವ ಆರ್ಥಿಕ ರಾಜಕೀಯ ಧೋರಣೆಗಳು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಸ್ಥಿತಿ. ತನ್ನ ಹಣದಿಂದ ಕಾರ್ಮಿಕ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಜೀವನಾವಶ್ಯಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದು ಉದ್ದೇಶವಾದರೆ ಒಂದು ಮೂದರಿಯ ಆರ್ಥಿಕ ರಾಜಕೀಯ ನೀತಿಗಳು ಅಗತ್ಯ. ಈ ಕಾಳಜಿ ಇಲ್ಲದ ನೀತಿಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನದಿಂದ ಅವನು ಅಂಥ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಸಂಘದ ಶ್ರಮದಿಂದ ಕಾರ್ಮಿಕನ ನೌಕರಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದ ಸರ್ಕಾರ ಅನುಸರಿಸುವ ನೀತಿಗಳ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅವನ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಮುಚ್ಚುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದು ಬಿಡಬಹುದು.

ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ಯೋಗ ನೀತಿಯ ವಿಫಲತೆಯಿಂದಾಗಿ ಅಥವಾ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ತಮ್ಮ ಅಥವಾ ನಿರಾಧೋಗಿ ಮಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಅವನ ವನೆಯ ವನಸ್ಸಿನ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಕೆಡಿಸಿ ಅವನ ಜೀವನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಇಳಿಸಬಹುದು. ಅಥವಾ ಕಾರ್ಮಿಕನ ಆಧಾರಸ್ಥಂಭ ಎನಿಸಿದ ಸಂಘವನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸುವ ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ದಿನ ಅಧಿಕಾರದ ಗದ್ದುಗೆಗೆ ಏರಬಹುದು. ಕಾರ್ಮಿಕನಿಗೆ ಒಂದು ಸ್ವಂತ ಸಣ್ಣಮನೆ

ಸರ್ಕಾರ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಧಾರಣೆ ಏರಿಕೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಬಹುದು. ನಾವು ಕೆಲಸದ ಭ್ರಾತೃತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಂದದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಅಂಕಿತ ಹಾಕಿದ ನಂತರ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಯ ಕಾರಣವಾಗಿ ಉದ್ಯೋಗವೇ ಕುಸಿಯಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ನೀಡಬಹುದು.

ಇವತ್ತು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಭದ್ರವಾಗಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಶ್ರಮಕ್ಕೆಂತ ಬಂಡವಾಳದ್ದು, ಶ್ರಮಿಕನಿಗಿಂತ ಬಂಡವಾಳಗಾರನದು ಮೇಲಾಗುತ್ತೆ. ಇದೇ ಸರಿ, ಇದೇ ಸಹಜ ಸ್ಥಿತಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಹ ನಮ್ಮನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದೆ. ಬಂಡವಾಳಗಾರ ಧಣಿ; ಅವನ ಸ್ಥಿತಿ, ಅವನ ಸುಕೃತಿ; ವನ ಬಂದಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಅವನ ಹಕ್ಕು; ಕಾರ್ಮಿಕ ಬಂಡವಾಳಗಾರನಿಗೆ ವಿಧೇಯನಾಗಿರಬೇಕು; ಉಪ್ಪುಂಡ ಮನೆಗೆ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಬಾರದು, ಹೆಚ್ಚಿದರೆ, ಧಣಿ ದಯಾಪಯನಾಗಿರಬೇಕು; ದಾನಿಯಾಗಿರಬೇಕು, ಕಾರ್ಮಿಕ ದಯಾಭಿಕ್ಷು ಬೇಡುವಂಥವನಾಗಿರಬೇಕು; ಅದು ಅವನ ಕರ್ತವ್ಯ. ಈ ವೇದಾಂತ ನಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಲಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿ ಬೆರೆತು ಹೋಗಿದೆ. ಈ ಉಭಯರ ಸ್ಥಿತಿ ಇಂದು ಇದ್ದು ನಾಳೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಚಿರಂತನವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಇಂದು ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು, ಗಣಿಗಳು, ಹೋಟೆಲುಗಳು, ಸಂಚಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು, ಪ್ಲಾಂಟೇಷನ್ ಖಾಸಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಅಧವ ಅವರು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಅದರೆ ಖಾಸಗಿ ಹಿತ ಕಾಪಾಡುವ ಕಂಪನಿಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿವೆ ಬ್ಯಾಂಕು ವಿಮಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ ಸಹ ಸರ್ಕಾರದ ಅಂಗ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾದರೂ ಅವುಗಳ ಬಂಡವಾಳ ಈ ಖಾಸಗಿ ಹಿತ ಕಾಪಾಡುವ ಖಾಸಗಿ ಬಂಡವಾಳಿಗರಿಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಈ ಪಟ್ಟಭದ್ರರು ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದು ಜನತೆಗೆ ಅಗತ್ಯವೋ ಅದನ್ನಲ್ಲ. ಸೇಂಧಿಯಿಂದ ಲಾಭ ಹೆಚ್ಚು ಬಂದರೆ, ಅದನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಾರೆ—ಎಷ್ಟೇ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದರೂ ಔಷಧಿಯನ್ನಲ್ಲ. ಅಫೀಮಿನಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ ಬಂದರೆ ಅದನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ—ಎಷ್ಟೇ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದರೂ ಜೋಳವನ್ನಲ್ಲ. ಪಾಪ ಪುಣ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಎಡಬಿಡದೆ ಪ್ರವಚನ ಹೊಸೆಯುವ ಭಾರತೀಯ ಧರ್ಮದ ಕೈವಾರಿಗಳಿಗೆ ಪಾಪ ಪುಣ್ಯಗಳ ಪ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯದ ಬಹುಜನ ಸಮಾಜದ ಅಗತ್ಯಗಳ ಪರಿವೇಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇದ್ದು ದಾದರೆ ದೇಶದ ಭೀಕರ ದಾರಿದ್ರ್ಯ, ದಾರುಣ ದುಃಖದ ಆದಿಕಾರಣ ಇಂದು ಬಂಡವಾಳಪಾಹಿ ಎಂಬ ಅರಿವು ಇರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಬಂಡವಾಳಗಾರನನ್ನು ಪಾಪಿಗಳ ಗಂಪಿಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವರನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಆರ್ಥಿಕ ಶೋಷಣೆ, ಎಲ್ಲ ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ಅಸಮಾನತೆಯ ಮೂಲಕಾರಣ. ಎಲ್ಲ ಪಂಚವಹಾಪಾತಕಗಳೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದೆ. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಜೀವಾಳ

ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾನವ ಸಹಜವಾದ ಆಸೆ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಮನೆ ನಿವೇಶನಗಳು, ಸಿಮೆಂಟು, ಕಬ್ಬಿಣ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಬೆಲೆ ಅವನ ಕೈಗೆ ಎಟುಕದಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಅನುಸರಿಸಬಹುದು. ಹೀಗೆ ರಾಜಕಾರಣದ ಕಾಣದ ಕೈ ಕಾರ್ಮಿಕನ ಬದುಕಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಂಶವನ್ನೂ ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಈ ಕಾಣದ ಕೈ ನಿರ್ಮಿಸುವ ವಿಪರ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಶಾರೀರಕ ಅರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತರುವ ರಾಸಾಯನಿಕ ವಸ್ತುಗಳ ಕಾರ್ಖಾನೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಶಾರೀರಕ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ದಿನವೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಾಲು ಸರಬರಾಜು ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪಂದವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಹಾಲು ಆ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಆಡಳಿತವರ್ಗ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಆದರೆ ಬಹುವಂದಿ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಈ ಹಾಲನ್ನು ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ತಾವೇ ಕುಡಿಯದೆ ಮನೆಗೆ ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಕಾರ್ಮಿಕನಿಗೆ ಕುಡಿಯಲು ಅಗತ್ಯವೆನಿಸಿ ನೀಡಿದ ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿಯದೆ ಮನೆಗೊಯ್ಯುವುದು ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಸ್ಥಾಯೀ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದ್ದು ಆಂತಹ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮೇಲೆ ಶಿಸ್ತಿನ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಬಾರದೇಕೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಿರೂಪಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಸವಾಲನ್ನು ಕಾರ್ಮಿಕರು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. “ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಸಿವು ಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಲಿನ ರುಚಿಯನ್ನೇ ಕಾಣದಿರುವಾಗ, ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಹಾಲು ಕುಡಿಯುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?” ಆದುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಗಳಿಂದ ನಿರ್ಲಿಪ್ತರಾಗಿ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿ ಇರಲಾರದು.

ರಾಜಕೀಯದ ತಿರುವು ಮುರುವುಗಳಿಂದ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿ ನಿರ್ಭಾಧಿತವಾಗಿರಬಲ್ಲದೆಂದು ಯಾರೂ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿ ತನ್ನ ಸ್ವಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಯತ್ತವಾಗಿರಬೇಕು. ಯಾವುದೇ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷದ ಆಮನಸ್ಕ ದಳ್ಳಾಳಿ ಆಗಿರಬಾರದು; ಎಂಬುದು ಸಾಧುವಾದರೂ ರಾಜಕೀಯದೊಡನೆ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿಗೆ ಹೊಕ್ಕುಳ ಬಳ್ಳಿಯ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೆಂಬುದು ಶತಸ್ಥಿತ್ಯ. ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘದ ಆರ್ಥಿಕ ಬೇಡಿಕೆಗಳೂ, ಹಾಗೂ ಅದರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳಿಗೂ ತಾಳ್ಮೆಗಳಿರಬೇಕು. ಸಂಬಳ, ತುಟ್ಟಿಭತ್ಯೆ, ಬೋನಸ್, ಸಂಘಟನೆಗೆ ಮಾನ್ಯತೆ ಮುಂತಾದ ಸಂಘದ ಆರ್ಥಿಕ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಧಾರಣೆ ಹತ್ತೋಟಿ, ಮನೆ ಬಾಡಿಗೆ ಹತ್ತೋಟಿ, ಪೂರ್ಣ ಉದ್ಯೋಗ, ಸಂಘಟನಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಇಂಥ ಸರ್ವೇಸಾಧಾರಣ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವಂತಹ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳಿಗೆ ಕಾರ್ಮಿಕ ವರ್ಗ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಸಂಘ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚು ಮುಂದಿಟ್ಟರೆ, ದೇಶ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚು ಹಿಂದಿಡಬಹುದು. ಹಾಗಾಗಿ, ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿ ಸಮುದ್ರದ ತಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಕಟ್ಟುವ ಮರಳಿನ ಮನೆಗಳಂತೆ ಕೊಚ್ಚಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ತುಟ್ಟಿಭತ್ಯೆವನ್ನು ಆರು ತಿಂಗಳು ಅಥವಾ ಆರು ವರುಷ ಕಾದಾಡಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಬಹುದು;

ಶೋಷಣೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು, ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿ ಬಂಡವಾಳ ಗಾರಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಿರಬೇಕು. ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೈತಿಕವಾಗಿ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯುವ ಸಮರ್ಥಿಸುವ ಪಕ್ಷ ಪಂಗಡಗಳು ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರಬೇಕು. ಭಾರತದ ಅದ್ವಿತೀಯ ಬಂಡವಾಳಗಾರ ಬಿರಾ ಮಾನೆತನ ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಮೆರುಗಿನ ಲಕ್ಷ್ಮಿನಾರಾಯಣ ಮಂದಿರ ಕಟ್ಟಿಸಿದೆ. ಅಸಂಖ್ಯ ಶೋಷಿತರು ಕಣ್ಣೀರು, ರಕ್ತ, ಬೆವರು ಸುರಿಸಿದ್ದರ ಫಲ ಈ ಮಂದಿರ. ಇದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸತ್ಯ.

ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಬದಲಾಗದಿದ್ದರೆ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿ ಅಸಾರ್ಥಕ. ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿಯ ಅಂತಿಮ ಗುರಿ ತುಟ್ಟಭತ್ಯೆ, ಸಂಬಳದ ಹೆಚ್ಚಳ ಬೋನಸ್ ಪಾವತಿ ಅಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಗುರಿ ಆದರೆ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿಗೂ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೂ ಮೂಲತಃ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ ; ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಂದಾ ತೆರುತ್ತಾನೆ, ಚಳುವಳಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ, ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಸಂಬಳ ವಗೈರೆ ಹೆಚ್ಚು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಅಮೆರಿಕನ್ ಪರಿಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆಯುವಂತೆ ಇದು “ ಬಿಜಿನೆಸ್ ಯೂನಿಯನಿಸಮ್ ” ಆಗುತ್ತದೆ. “ ಬಿಜಿನೆಸ್ ಯೂನಿಯನಿಸಮ್ ”ಗೆ ಸಮಗ್ರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಗುರಿ ಇಲ್ಲ. ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣದ ಸ್ವಪ್ನ ಇಲ್ಲ, ತ್ಯಾಗ ಬಲಿದಾನಗಳ ಆತ್ಮಸಂತ್ರಪ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂದು ಹಲವಾರು ಕಾರಣಗಳ ಧರ್ಮ ಕರ್ಮ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಬಿಜಿನೆಸ್ ಯೂನಿಯನಿಸಮ್ ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಜೃಂಭಿಸುತ್ತಿದೆ. ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು ರಾಜಕೀಯದೊಡನೆ ಸಂಪರ್ಕವಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ಈ ಆದರ್ಶವಾದಿ ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣಾತ್ಮಕ ರಾಜಕೀಯದೊಡನೆ ಎಂದರ್ಥ.

ಇಂದು ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳ ವಿಭಿನ್ನ ಗುರಿಗಳ ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ಣ ಸಂಗಮ ಆಗಬೇಕು. ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ತುಂಬಾ ಲಾಭ ಬರುವ, ಅಸಂಖ್ಯ ಜನರ ಬದುಕಿನ ಮೇಲೆ ಅವರ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಹತೋಟಿ ಪಡೆದಿರುವ, ಬದುಕಿಗೆ ಪೂರಕ ವಸ್ತುಗಳ ಕೊರತೆ ಎಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಮಾರಕ ವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಲಾಭದ ಲಾಲಸೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ, ಕೆಲವು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮನೆತನಗಳನ್ನಾದರೂ ಸರ್ಕಾರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ಅನಿವಾರ್ಯ ಮೊದಲನೆ ಹೆಜ್ಜೆ. ಇಂದು ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉದ್ಯೋಗ ಸಂಪತ್ತಿನ ಮೂರನೇ ಎರಡು ಭಾಗ ಇಂತಹ ಎಪ್ಪತ್ತೈದು ಮನೆತನಗಳ ಕೈವಶದಲ್ಲಿದೆ. ಹಾಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಂಡ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಸ್ಥಾಪನೆಗಳನ್ನು ಸಮಾಜದ ಸೊತ್ತಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ ಅದರ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಹಲವಾರು ಪ್ರಕಾರದ ಒಡತನಗಳಿಗೆ ವಹಿಸಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಸ್ವಾಯತ್ತ ನಿಗಮಗಳು, ಸಹಕಾರಿ ಸಂಘಗಳು, ಸರ್ಕಾರಿ ಕಂಪನಿಗಳು, ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ ಮಂಡಲಿಗಳು, ನಗರ ಸಭೆ, ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯಿತಿ, ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಂಡಲಿ, ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು, ಟ್ರಸ್ಟುಗಳು

ಇತ್ಯಾದಿಗಳು. ಸರ್ಕಾರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ವಹಿಸಿಕೊಂಡ ಅಥವಾ ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದ ಖಾಸಗಿ ಕಂಪನಿಗಳು ಇಂದು ದಕ್ಷವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ; ಎಂಬ ಅಪವಾದ ಕೆಲಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಂದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಈ ಅಪಾದನೆ ಮಾಡಲು ಬಂಡವಾಳಗಾರರಿಗೆ ನೈತಿಕ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲ—ಏಕೆಂದರೆ ಅವರ ದುರಾಡಳಿತ ಶೋಷಣೆ ವಂಚನೆಗಳಿಗೆ ಸಾಟಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರೀಕೃತ ಉದ್ಯಮಗಳು ಇವತ್ತು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ ಮೂರು ಪ್ರಬಲ ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಒಂದು ಇಡೀ ಸಮಾಜ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಉದ್ಯಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸರ್ಕಾರಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಿರುವಾಗ ನಾಲಾಕಾರ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಈ ಪ್ರವಾಹದ ಸೆಳವಿನ ವಿರುದ್ಧ ಈಜುವುದು ದುಸ್ತರ; ಲಾಭಕೋರ ಮತ್ಸ್ಯನ್ಯಾಯದ ಉದ್ಯಮ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಜನಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಒಂದೆರಡು ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಆ ಜಗತ್ತಿನ ದುರ್ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಇದು ಕಷ್ಟ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಸರ್ಕಾರೀ ಅಂಕೆಯ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ನೌಕರಷಾಹಿ ಆಡಳಿತಗಾರರಿಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇಲ್ಲ. ಅವರ ಏಳು ಬೀಳುಗಳು ಆ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಏಳು ಬೀಳುಗಳು ವೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿಲ್ಲ. ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಬಳಕೆದಾರರ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಾರೆ ಯಾವುದೇ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ, ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇಲ್ಲದವರು, ಬಳಕೆದಾರರ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಅನುಭವ ಸಲಹೆಯ ಲಾಭ ಇಲ್ಲದೆ, ನೌಕರಷಾಹಿ ಪರಂಪರೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರು ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಆವರಣದಲ್ಲಿಯೇ ಇಂದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ ಅವಕ್ಕೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಬಂಡವಾಳಗಾರರೇ ಸಮರ್ಥರೆಂಬುದು ಇತಿಹಾಸದ ಚಿರನಿಯಮವಲ್ಲ. ಉತ್ಪಾದಕ ಸಂಪತ್ತಿನ ವಿಕಾಸದ ಒಡತನದ ಹಲಕೆಲವು ಪ್ರಕಾರಗಳು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಕೆಲಕಾಲ ನಡೆದು ನಶಿಸಿಹೋಗುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಮುಖ್ಯ ಮೂಲ ಉದ್ಯಮಗಳ ಸ್ವಾಧೀನ—ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ—ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆ. ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ವಿನಾ ಇವು ನಡೆಯಲಾರವು ಎಂಬುದು ಬರೇ ಗುಲ್ಲು. ಹಲವಾರು ಪ್ರಕಾರದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಒಡತನಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಾತ್ಮಕವಾಗಿ ನೋಡಬೇಕು. ಏನೇ ಆದರೂ ದೇಶದ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನೇ ಜನತೆಯ ಮತಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿಸಿರುವಾಗ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಬಿಡಲಾಗದು ಎಂಬುದು ಕುತರ್ಕ. ರಾಜಕೀಯವನ್ನು ಜನತೆಗೂ, ಆರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕೆಲವು ಆಯ್ದು ಬಂಡವಾಳಗಾರರಿಗೂ ಬಿಡುವು ವಿಪರ್ಯಾಸ. ಇದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ಲಾಭ; ಯೋಜನೆಯ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ಜನತೆಯ ಅಗತ್ಯಗಳ ಪೂರೈಕೆ. ಯೋಜನೆಗೆ ಸಂಗತವಾದ ಒಡತನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಒಡತನ. ಲಾಭಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾದ ಒಡತನ ಖಾಸಗಿ ಒಡತನ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಒಡತನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ, ಸಾಮಾನ್ಯರ ಅಗತ್ಯಗಳ ಪೂರೈಕೆ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ಪೋಣಿಸುವ ದಾರ ಸಮಾಜವಾದ. ಇದರಿಂದ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದದ್ದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಗೆಲ್ಲುವುದು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿದೆ.

ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಗುರಿಗಳ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ—ಆದರೆ ಯಾವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆರ್ಥಿಕ ಗುರಿಗಳು ತಮ್ಮನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಸಮಗ್ರ ಸಮಾಜದ ಹಿತ ಸಾಧಿಸುವುದೋ ಅಂಥ ಗುರಿಗಳ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಸಮಾನ ಧರ್ಮಿ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷ ಅಥವಾ ಪಕ್ಷಗಳೊಡನೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ, ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ, ಶಾಸನ ಮಂಡಲಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳ ಹಾಗೂ ಸಮಾನ ಧರ್ಮಿ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಾತ್ಮತೆ ಇರಬೇಕು. ಇದು ಅಮೆರಿಕನ್ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ ಚುನಾವಣಾ ಕಾಲದಲ್ಲಿ “ನಾವು ನಮ್ಮ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಿ, ಮಿತ್ರರನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವ” ಮಂತ್ರವಲ್ಲ. ಸಮಾನ ಗುರಿಗಳ ವ್ಯಾಪಕ ಬಾಂಧವ್ಯ. ಆದರೆ, ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು ಅಷ್ಟೇ ಚಚ್ಚರದಿಂದ ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಯತ್ತೆಯನ್ನು ಅಷ್ಟೇಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇನ್ನು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಸಂಘಗಳ ಪದಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಯಾರು ಇರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಪಾರ್ಟಿಯು “ಕಾಕಸ್” ನಿರ್ಧರಿಸಿ ತನ್ನ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘದ ಮೇಲೆ ಪಿತೂರಿಯಿಂದ ಹೇರುವುದು. ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸುವಾಗ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಟ ನಡೆಸುವಾಗ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷದ ಇಚ್ಛಾನುಸಾರಿಯಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವುದು ಸರ್ವಥಾ ತಪ್ಪು. ಏಕೆಂದರೆ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳ ಹಾಗೂ ಸಮಾನ ಧರ್ಮಿಯ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಬಾಂಧವ್ಯ ಸಮಾನ ಪ್ರತಿಬದ್ಧತೆ, ಸಮಾನ ಮನಸ್ಸು, ಸಮಾನ ಧರ್ಮದ ಮೇಲಿರಬೇಕೇ ವಿನಃ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದಿನ ತಂತ್ರದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಲು ಮುಖ್ಯಕಾರಣವೊಂದಿದೆ. ಇಂದು ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು ಮಿತ್ರ ಪಕ್ಷಗಳೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸಬಹುದು, ಸಹಕರಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಅಂಥ ಪಕ್ಷಗಳು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಹಿತದ ವಿರುದ್ಧ ಅವು ಹೋಗಲಾರವು ಎಂಬ ಖಾತರಿ ಇಲ್ಲ. ಇತಿಹಾಸದ ಅನುಭವವಂತೂ ಅದಕ್ಕೆ ಪುರಾವೆ ಒದಗಿಸದು. ಸ್ಪಾಲಿನ್ ರಷ್ಯ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸದೆಬಡೆಯಿತು. ಹೀಗೆ ಸದೆಬಡಿದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು 20 ವರ್ಷ ಬೇಕಾಯಿತು. ಈ ಸತ್ಯವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಒಪ್ಪದ ಸತ್ಯಸಂದ ಹುಂಬರು ಈಗಲೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಗಾರರಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ಪಾರ್ಟಿಯು ಇಚ್ಛೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಹೋಗುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿಲ್ಲ, ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಹೋದಮೇಲೆ, ನೌಕರ ಷಾಹಿಯು ಸಮಾಜದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ನಡೆಸುವರೆಂಬುದು ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಅನುಭವ. ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆಯ ಪತನದ ನಂತರ, ಉದ್ಯಮದ ನಿಯಂತ್ರಣ, ವೇತನ ನಿರ್ಧಾರಣ, ಧಾರಣೆ ಪರಿಷ್ಕರಣ—ಇವುಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರಗಳು ಇನ್ನೂ ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲೇ ಇವೆ. ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಪತನವಾದ ನಂತರ ಹಾಲು ಜೇನು

ತಂತಾನೆ ಹರಿಯದೆಂಬ ಹಂಬಲನಂಜಿಕೆ ಹಾಸಿಯಾಗಿದೆ. ಕಾರ್ಮಿಕರ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಬದಲು ನೌಕರಪಾಹಿಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣ ಹಲವು ಹತ್ತು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಭಾವ್ಯ. ಆ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳೂ ಕೂಡ ಮಕ್ಕಿಕಾಮಕ್ಕಿ ಪರಿಸುವ ನೌಕರಪಾಹಿಗಳ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಬಹುದು. ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಸ್ವತಂತ್ರ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹಜ ಇಂತಹ ನೌಕರಪಾಹಿಯ ಬೀಜ ಕಾಣಬಹುದು. ನಾವು ಚಚ್ಚರವಂತರಾಗದಿದ್ದರೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರರನ್ನು ತೆಗೆದು ಅವರಡೆಯಲ್ಲಿ ನೌಕರಪಾಹಿ ಆಡಳಿತಗಾರರನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬಹುದು, ಅಷ್ಟೆ. ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಆರೂಢರಾಗುವ ತನಕ ಅವರು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮಿತ್ರರಂತೆ ವರ್ತಿಸುವರು. ಈ ದುಸ್ಥಿತಿ ಒದಗಬಾರದೆಂಬುದಾದರೆ ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು ತಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಆಂತರಿಕ ಪ್ರಜಾಸತ್ತೆಯನ್ನೂ ಪ್ರಾರಂಭದಿಂದಲೂ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕು. ಸಂಘಗಳ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮಿತ್ರರ ಕೆಂಗಣ್ಣು ಬಿದ್ದಾಗಲೂ ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರಬೇಕು. ಕೆಲವರು, ವಿಶೇಷತಃ ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರಿಗೆ ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬಂಡವಾಳಗಾರರನ್ನು ಎತ್ತಿ ಒಗೆದನಂತರ ಅವರ ಸ್ಥಾನಹಿಡಿದ ನೌಕರಪಾಹಿಆಡಳಿತಗಾರರು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟ್ ರನ್ನು ಕಿತ್ತು ಒಗೆಸರು ಎಂಬುದು ಇತಿಹಾಸದ ಅನುಭವ. ಕೆಲವು ನಿಶಾಶಾವಾದಿಗಳು ಎಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗುತ್ತಾರೆಂದರೆ, ಬಂಡವಾಳಗಾರಿಕೆ ನಾಶಮಾಡಿದನಂತರ ಬರುವುದು ಏನೇ ಆದರೂ ನೌಕರಪಾಹಿ ಆಡಳಿತ, ಎಂದಿಗೂ ಸಮಾಜವಾದಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಾದದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯದ ಅಂಶವಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಅಂಶವೇ ಪೂರ್ಣ ಸತ್ಯವಲ್ಲ. ಅದೇ ರೀತಿ ಸತ್ಯದ ಅಂಶವನ್ನೂ ಪೂರ್ಣ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದೂ ವಿವೇಕ ಅಲ್ಲ. ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಂಘಗಳು ಇಂದಿನಿಂದ ಈ ಅಪಾಯವನ್ನು ಎದುರುಗಾಣದೆ ಇದ್ದರೆ, ಹಂಬಲತನವಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಶೇಷತಃ ಈ ನೌಕರಪಾಹಿ ಅಪಾಯವನ್ನು ಬಂಡವಾಳಪಾಹಿ ಪ್ರಚಾರ ಎನ್ನುವುದು ಅವಿವೇಕದ ಹುಯಿಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇತಿಹಾಸದ ಅವಜ್ಜಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಬಹುಮಂದಿ ಸಾಧಾರಣ ಕಾರ್ಮಿಕರು ತಮ್ಮ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಆಂತರಿಕ ಜನತಂತ್ರ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ ಸಂಘದ ಹಣದ ದುರುಪಯೋಗಗಳ, ಸಂಘಗಳ ಚುನಾವಣೆಗಳ ತಾರಾತಿಗಡಿ ಬಗ್ಗೆ ಅಕ್ಷಮ್ಯ ಉದಾಸೀನ ತೋರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಔದಾಸೀನ್ಯದ ಲಾಭ ಪಡೆಯಲು ಅಂತಹ ಕೆಲವು ಮುಖಂಡರು ಕಾರ್ಮಿಕರ ಮಧ್ಯೆ ಬೇಡಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಬೊಬ್ಬೆ ಹಾಕಿ ಜನತಂತ್ರವಾದಿ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಪದೇ ಪದೇ ತಲೆಯೆತ್ತುವ ತನಾಷೆಯೆಂದರೆ ಕೆಲ ಕಾರ್ಮಿಕ ಮುಖಂಡರು ಬೇಡಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕಾವು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಆ ಅನುಲಿನಲ್ಲಿ ಚುನಾವಣೆ ನಡೆಸುತ್ತ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಹಾದಿ ತಪ್ಪಿಸುವುದು "ನಿಮಗೆ ಚುನಾವಣೆ ಬೇಕೋ ಬೋನಸ್ ಬೇಕೋ" ಎಂಬ ವಿತಂಡವಾದ

ತನಾಷೆಯಾದರೂ ಸಾನಾನ್ಯ. ಬಹುತೇಕ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಆ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ "ಬೋನಸ್" ಇರಲಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆಪರು ತಮ್ಮ ಮುಖಂಡರು ತಮಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಬೇಡಿಕೆ ಈಸಿಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಘದ ಆಂತರಿಕ ಚುನಾವಣೆ ಬಗ್ಗೆ ಆತ್ಮಪ್ರಿಯೆ, ಮುನಿಸು ತೋರುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಆತ್ಮಘಾತಕ. ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜನತಂತ್ರ ಇರಬೇಕೆ ಬೇಡವೇ ಎಂಬುದಕ್ಕೂ, ಆ ಸಂಘ ಆಡಳಿತ ವರ್ಗದೊಡನೆ ಹೋರಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದಕ್ಕೂ ಮಿಥ್ಯಾ ಸಂಬಂಧ ಕಲ್ಪಿಸಬಾರದು. ಸಂಘದ ಚುನಾವಣೆ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲ ಆಡಂಬರದ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸಿ ಅಬ್ಬರಿಸುವುದು ಕೆಲವು ಮುಖಂಡರ ವಾಡಿಕೆ. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಬಹುಮಂದಿ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಇಂತಹ ಆರ್ಭಟಕ್ಕೆ ಬಲಿ ಬೀಳುವರು. ಇಂತಹ ಕುತಂತ್ರ ಬರೇ ಐ.ಎನ್.ಟಿ.ಯು.ಸಿ.ಯ ಗುತ್ತಿಗೆ ಎಂದು ನಾವು ತಿಳಿಯಬಾರದು. ಬೂಟಾಟಿಕೆ ಬೇಡಿಕೆಗಳು, ಢೋಂಗಿ ಹೋರಾಟಗಳು, ಆಡಳಿತವರ್ಗವನ್ನು ಬಯ್ಯುವುದರಲ್ಲಿ ಪೈಪೋಟಿ ಇಂದು ಯಾರದೂ ಗುತ್ತಿಗೆ ಆಗಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಪರಿಣಾಮತಃ ಒಟ್ಟಾದರೆ ಈ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿರುವುದು ಅದರ್ಶಪಾದಿ ಸಂಘರ್ಷಶೀಲ ಚಳುವಳಿ ಅಲ್ಲ. ದುರಾಸೆಯ, ದಾಹದ ಚಳುವಳಿ ಒಪ್ಪಾಟಾ ಚಳುವಳಿಗಾರರು ಮಾಡಿರುವುದು ಇದನ್ನೇ, ಇಷ್ಟನ್ನೇ.

ಆದುದರಿಂದ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿಗೆ ಒಂದು ಹೊಸ ಹುಟ್ಟು ಬೇಕಾಗಿದೆ. ತನ್ನ ತನವನ್ನು ಕಾಯ್ದು ಕೊಂಡು, ನಾಡಿನ ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ ದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ನವನಿರ್ಮಾಣದಡೆಗೆ ಅಡಿಯಿಡುವ ಛಾತಿ ಇಂದು ಚಳುವಳಿ ತೋರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಮಾಜವಾದದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಾಳೆ ವಿಜೃಂಭಿಸುವ ನೌಕರಶಾಹಿ ನವಾಬರ ಬಗ್ಗೆ ಇಂದೇ ಚಳುವಳಿ ಚಚ್ಚರದಿಂದಿರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಜನತಂತ್ರ, ಬೇಡಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಸ್ತುನಿಷ್ಠ ಅರಿವು, ಸಂಘದ ಹಣಕಾಸು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ಉದ್ಯಮಗಳ ಆಡಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಯೋಗಶೀಲತೆ, ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕಳಕಳಿ ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಈ ಎಲ್ಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿಗಳು ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಬಗೆಬಗೆಯ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಗಳು, ಧೂರ್ತರು, ಢೋಂಗಿ ಜನರಿಗೆ ಹುಲ್ಲುಗಾವಲು ಮಾಡಿದೆ. ಭಾರತದಂತಹ ಹಿಂದುಳಿದ ದೇಶದ ಕಾರ್ಮಿಕ ಚಳುವಳಿ ಮುಂದೆ ಹೋದ ದೇಶಗಳ ಚಳುವಳಿಗಳಿಂದ ಇಂತಹ ಎಡವಟ್ಟುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪಾಠ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಮುಂದೆ ಹೋದ ದೇಶ ಹಿಂದಿರುವ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅದರ ನಾಳಿನ ರೂಪವನ್ನು ಮುಂದಾಗಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶಗಳ ತಪ್ಪುಗಳಿಂದ ಪಾಠ ಕಲಿಯುವುದು ಹಿಂದುಳಿದ ದೇಶಗಳ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ವಿಶೇಷ ಲಾಭಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು.